

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa, 4.11.15

Adam Bodnar

IV.7006.31.2014.JP

**Naczelnny Sąd Administracyjny
w Warszawie
Izba Ogólnoadministracyjna
ul. Boduena 3/5
00-011 Warszawa**

Wniosek

Rzecznika Praw Obywatelskich

Na podstawie art. 264 § 2 w związku z art. 15 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (*tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.*) w związku z ujawnionymi rozbieżnościami w orzecznictwie sądów administracyjnych

wnoszę o rozstrzygnięcie następującego zagadnienia prawnego:

Czy na postanowienie nakładające obowiązek przedstawienia ekspertyzy stanu technicznego obiektu lub jego części, wydane w trybie art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku – Prawo budowlane (*tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 1409 ze zm.*) przysługuje zażalenie?

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku – Prawo budowlane (*tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 1409 ze zm.*) (dalej: pr. bud.) właściwy organ – w razie stwierdzenia nieodpowiedniego stanu technicznego obiektu budowlanego lub jego części, mogącego spowodować zagrożenie: życia lub zdrowia ludzi, bezpieczeństwa mienia bądź środowiska – nakazuje przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 62 ust. 1 pr. bud., a także może żądać przedstawienia ekspertyzy stanu technicznego obiektu lub jego części.

Ogólnie można wskazać, że przepis ten uprawnia organy nadzoru budowlanego do podejmowania określonych w nim działań w celu zapewnienia bezpieczeństwa użytkowania obiektów budowlanych. Przepis art. 62 ust. 3 pr. bud. z jednej strony uprawnia organy nadzoru budowlanego do nakazania właścicielowi bądź zarządcy obiektu kontroli stanu technicznego obiektu, a z drugiej umożliwia nałożenie na właściciela bądź zarządcę obiektu obowiązku przedstawienia ekspertyzy stanu technicznego. Ustawodawca nie określił jednak formy, w jakiej organ nadzoru budowlanego działa na podstawie art. 62 ust. 3 pr. bud. W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego przyjmuje się, że formą wydania nakazu przeprowadzenia kontroli obiektu budowlanego w trybie w/w przepisu jest decyzja administracyjna, w ramach której na podmiot określony w art. 61 pr. bud. może być nałożony także obowiązek przedstawienia ekspertyzy stanu technicznego obiektu budowlanego (*por. m.in. uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 stycznia 2013 roku, sygn. akt II OSK 1657/11*).

Organ nadzoru budowlanego, prowadzący postępowanie administracyjne dotyczące bezpieczeństwa użytkowania obiektu budowlanego, może jednak, jeszcze w toku tego postępowania, a zatem przed wydaniem decyzji nakazującej przeprowadzenie kontroli jego stanu technicznego, nałożyć na właściciela bądź zarządcę obiektu obowiązek przedstawienia stosownej ekspertyzy technicznej. W takiej sytuacji, orzeczenie o obowiązku przedstawienia ekspertyzy ma charakter dowodowy, a właściwą formą działania organu nadzoru budowlanego jest wydanie postanowienia (*por. uzasadnienie wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 lipca 1999 roku, sygn. akt II SA/Po 1886/98; 28 listopada 2001 roku, sygn. akt SA/Sz 2346/99; 11 kwietnia 2010 roku, sygn. akt II OSK 711/09; 1 sierpnia 2012 roku, sygn. akt II OSK 820/11*).

W orzecznictwie sądów administracyjnych, w tym w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego ujawniły się zasadnicze rozbieżności dotyczące zaskarżalności postanowień wydawanych przez organy nadzoru budowlanego w trybie art. 62 ust. 3 pr. bud. Rozbieżności te dotyczą tego, czy adresat postanowienia, nakładającego obowiązek przedstawienia ekspertyzy stanu technicznego obiektu budowlanego, może kwestionować zasadność tego obowiązku jeszcze w toku postępowania administracyjnego przed organem

I instancji tj. jeszcze przed wykonaniem tego obowiązku, czy też dopiero w odwołaniu od decyzji administracyjnej wydanej m.in. na podstawie ustaleń zawartych w ekspertyzie. Innymi słowy, przedmiotem rozbieżności jest teza o dopuszczalności wniesienia zażalenia na postanowienie wydane w trybie art. 62 ust. 3 pr. bud., której przeciwstawiany jest z kolei pogląd o możliwości kwestionowania tego postanowienia wyłącznie w odwołaniu od decyzji, tj. w trybie art. 142 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (*tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 267 ze zm.*) (dalej: k.p.a.).

W uzasadnieniu wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 31 sierpnia 2010 roku, sygn. akt II OSK 1346/09, Sąd ten w pełni podzielił stanowisko sądu I instancji, zgodnie z którym możliwości zaskarżenia zażaleniem postanowienia dowodowego, wydanego na podstawie art. 62 ust. 3 pr. bud. nie przewidują ani przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, ani przepisy ustawy – Prawo budowlane. W konsekwencji, na postanowienie wydane na podstawie art. 62 ust. 3 pr. bud. nie przysługuje zażalenie, a strona może podważać zasadność takiego postanowienia dopiero na etapie odwołania od później wydanej decyzji (art. 142 k.p.a.) oraz w skardze na decyzję organu II instancji, orzekającą co do istoty sprawy. W nowszym orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego podobne stanowisko zostało wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 stycznia 2013 roku, sygn. akt II OSK 1657/11.

Wskazany wyżej pogląd prawny jest aprobowany oraz uzupełniany o dodatkowe argumenty w orzecznictwie wojewódzkich sądów administracyjnych.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie, w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 sierpnia 2008 roku, sygn. akt II SA/Kr 268/08 stwierdził, że żądanie ekspertyzy jest jedynie środkiem zmierzającym do załatwienia sprawy administracyjnej, a zatem winno przybrać postać postanowienia w rozumieniu art. 123 § 1 k.p.a. Przechodząc do uzasadnienia niezaskarżalności postanowienia wydawanego w tym trybie, Sąd wskazał, że ustawa – Prawo budowlane kwestie przedstawiania ekspertyz zasadniczo reguluje dwoma przepisami tj. art. 62 ust. 3 pr. bud. i art. 81c ust. 2 pr. bud. W drugim przypadku ustawodawca wyraźnie przewidział, że na postanowienie żądające przedstawienia ekspertyzy służy zażalenie (art. 81c ust. 3 pr. bud.). Z kolei w odniesieniu do postanowień wydawanych na podstawie art. 62 ust. 3 pr. bud. ustawodawca w żadnym przepisie nie przewidział możliwości ich zaskarżenia, co w kontekście art. 141 § 1 k.p.a. przesądza o niedopuszczalności zażalenia. Tożsame uzasadnienie niedopuszczalności zażalenia na postanowienie wydane w trybie art. 62 ust. 3 pr. bud. znalazło się w uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 18 sierpnia 2010 roku, sygn. akt II SA/Gl 183/10.

Z kolei w uzasadnieniach wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 16 listopada 2012 roku, sygn. akt VII SA/Wa 1531/12 oraz z dnia 9 października 2013 roku, sygn. akt VII SA/Wa 1139/13, Sąd, uzasadniając stanowisko o niedopuszczalności zażalenia na postanowienie wydane w trybie art. 62 ust. 3 pr. bud. rozważał zależności istniejące pomiędzy

art. 62 ust. 3 pr. bud., a art. 81c ust. 2 pr. bud. W ramach tych rozważań Sąd doszedł do przekonania, że możliwość zaskarżenia zażaleniem postanowienia wydanego na podstawie art. 81c ust. 2 pr. bud. nie stanowi wystarczającego argumentu dla uznania, że zaskarżalne zażaleniem jest również postanowienie wydane w trybie art. 62 ust. 3 pr. bud. Przepis art. 81c ust. 3 pr. bud. wprost odnosi się bowiem wyłącznie do postanowień wydanych na podstawie art. 81c ust. 2 pr. bud. Ponadto, zdaniem Sądu, nie można tracić z pola widzenia, że przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego (art. 141 § 1 k.p.a.) nie przewidują możliwości domniemania środka zaskarżenia.

Jednakże, w orzecznictwie wojewódzkich sądów administracyjnych, a także Naczelnego Sądu Administracyjnego prezentowany jest również odmienny pogląd dotyczący przedstawionego wyżej zagadnienia.

Linia orzecznicza dopuszczająca zaskarżenie zażaleniem postanowienia wydanego w oparciu o art. 62 ust. 3 pr. bud. swój początek bierze od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 kwietnia 2010 roku, sygn. akt II OSK 711/09. W uzasadnieniu tego wyroku wskazano, że wykładnia systemowa art. 62 ust. 3 pr. bud., w szczególności w powiązaniu z art. 81c ust. 2 pr. bud. nie pozwala na przyjęcie, że na postanowienie, o którym mowa w art. 62 ust. 3 pr. bud. zażalenie nie przysługuje.

W ramach uzasadnienia swojego poglądu prawnego, Naczelny Sąd Administracyjny rozważył, czy możliwość zaskarżenia postanowienia dowodowego wydanego na podstawie art. 62 ust. 3 pr. bud. w odwołaniu od decyzji może zostać uznana za wystarczającą. W tym zakresie Sąd wskazał, że zaskarżenie postanowienia w odwołaniu od decyzji nie jest podstawą do samoistnego zaskarżenia postanowienia. Organ odwoławczy nie wydaje na skutek takiego zaskarżenia odrębnego rozstrzygnięcia, które odnosiłoby się tylko i wyłącznie do zaskarżonego w ten sposób postanowienia. W ramach bliższego wyjaśnienia tego zagadnienia Sąd rozważył dwie hipotetyczne sytuacje. Pierwszą, w której obowiązek przedstawienia ekspertyzy stanu technicznego obiektu budowlanego został nałożony na niewłaściwy podmiot i następnie został on wykonany, z czym wiązało się poniesienie realnych kosztów przez ten podmiot, przy czym przedstawiona ekspertyza wykazała, że istotnie stan techniczny obiektu budowlanego był taki, jak zakłada to hipoteza zawarta w art. 62 ust. 3 pr. bud., w związku z czym wydano odpowiednią decyzję, na przykład na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 1 pr. bud. Drugą, w której obowiązek przedstawienia ekspertyzy stanu technicznego obiektu budowlanego został nałożony, co prawda na właściwy podmiot, ale w sytuacji, która nie odpowiadała hipotezie zawartej w art. 62 ust. 3 pr. bud. i następnie został on wykonany, z czym również wiązało się poniesienie realnych kosztów przez ten podmiot, przy czym przedstawiona ekspertyza wykazała, że stan obiektu budowlanego nie jest wadliwy i z tego względu nie jest konieczne podjęcie jakichkolwiek działań ze strony organu nadzoru budowlanego, co doprowadziło do wydania decyzji o umorzeniu wszczętego postępowania administracyjnego.

Biorąc pod uwagę te hipotetyczne stany faktyczne, Naczelny Sąd Administracyjny doszedł do przekonania, że możliwość zaskarżenia postanowienia o obowiązku przedstawienia ekspertyzy stanu technicznego w odwołaniu od decyzji nie gwarantuje podmiotowi, niesłusznie obciążonemu tym obowiązkiem, prawa do poddania rozstrzygnięcia władzy publicznej, mającego istotny wpływ na jego prawa i obowiązki, kontroli instancyjnej oraz sądowej i w efekcie możliwości uzyskania rozstrzygnięcia, które pozwoli zrealizować roszczenie o naprawienie szkody wywołanej niezgodnym z prawem działaniem władzy publicznej.

Ponadto, Sąd wskazał, że za wykładnią dopuszczającą zażalenie na postanowienie wydane w trybie art. 62 ust. 3 pr. bud. przemawia treść art. 81c ust. 3 pr. bud., przewidującego zażalenie na postanowienie o charakterze dowodowym, nakładające obowiązek dostarczenia w określonym terminie odpowiednich ocen technicznych lub ekspertyz. Sąd zauważył, że zakres stosowania art. 81c ust. 2 pr. bud. jest znacznie szerszy niż art. 62 ust. 3 tej ustawy i przyjął, że hipoteza wynikająca z art. 62 ust. 3 pr. bud. zawiera się w hipotezie wynikającej z art. 81c ust. 2 pr. bud. W takiej sytuacji, Naczelny Sąd Administracyjny nie znalazł podstaw do różnicowania sytuacji prawnej adresatów postanowień wydawanych na podstawie art. 62 ust. 3 pr. bud. bądź na podstawie art. 81c ust. 2 pr. bud.

Pogląd prawny wyrażony w uzasadnieniu wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 kwietnia 2010 roku, sygn. akt II OSK 711/09 został w pełni przyjęty i zaaprobowany w uzasadnieniach wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 listopada 2013 roku, sygn. akt VII SA/Wa 1648/13; 2 grudnia 2014 roku, sygn. akt VII SA/Wa 1058/14 oraz 12 sierpnia 2015 roku, sygn. akt VII SA/Wa 2691/14, a także w uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 18 czerwca 2015 roku, sygn. akt IV SA/Po 1386/14.

W ocenie Rzecznika, powołane powyżej orzecznictwo sądów administracyjnych wskazuje na występowanie w nim zasadniczych rozbieżności w wykładni art. 62 ust. 3 pr. bud. w związku z art. 81c ust. 3 tej ustawy.

Analizując zagadnienie będące przedmiotem wniosku, należy na wstępie zwrócić uwagę, że źródłem stwierdzonych rozbieżności jest nieprecyzyjna regulacja zawarta w art. 62 ust. 3 pr. bud. Przepis ten nie określa bowiem ani formy prawnej działania organów nadzoru budowlanego na jego podstawie, ani nie określa sposobu zaskarżenia wydanych w tym trybie rozstrzygnięć. Stąd też opisywane zagadnienie musiało zostać poddane szczegółowej analizie w orzecznictwie sądów administracyjnych, co jak się wydaje nastąpiło, lecz nie bez wątpliwości i kontrowersji.

Uwzględnienie jednolitego orzecznictwa sądów administracyjnych, zgodnie z którym nałożenie obowiązku przedstawienia ekspertyzy na podstawie art. 62 ust. 3 pr. bud. następuje w drodze postanowienia, niewątpliwie wymusza udzielenie odpowiedzi na pytanie co do sposobu jego zaskarżenia. Udzielenie tej odpowiedzi wymaga jednak dokonania prawidłowej wykładni nie tylko przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego (w szczególności art. 141 § 1 k.p.a.)

ale także przepisów ustawy – Prawo budowlane ze szczególnym uwzględnieniem art. 81c ust. 2 i 3 pr. bud.

W ocenie Rzecznika, literalna wykładnia art. 62 ust. 3 pr. bud. nie prowadzi do prawidłowych wyników. Należy bowiem zgodzić się z tezą wyrażoną w uzasadnieniu wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 kwietnia 2010 roku, sygn. akt II OSK 711/09, zgodnie z którą prawidłowa wykładnia art. 62 ust. 3 pr. bud. musi brać pod uwagę systemowe zależności istniejące pomiędzy tym przepisem, a art. 81c ust. 2 pr. bud. Hipoteza tego ostatniego przepisu jest istotnie szersza niż hipoteza art. 62 ust. 3 pr. bud. Obowiązek sporządzenia ekspertyzy na podstawie art. 62 ust. 3 *in fine* pr. bud. może być nałożony także na podstawie art. 81c ust. 2 pr. bud.

Ponadto, art. 81c ust. 2 pr. bud. został zamieszczony w Rozdziale 8 tej ustawy zatytułowanym: Organy administracji architektoniczno-budowlanej oraz nadzoru budowlanego. Przepis ten reguluje ustrój tzw. administracji budowlanej i przyznaje jej narzędzia pozwalające realizować określone w tym rozdziale cele. Przepis ten wprowadza zatem generalną kompetencję organów nadzoru budowlanego do podjęcia przewidzianych w nim działań, która znajduje zastosowanie na tle konkretnych procedur przewidzianych przez przepisy materialnoprawne.

Nie bez znaczenia w niniejszej sprawie pozostaje także okoliczność, że zawieranie się zakresu art. 62 ust. 3 pr. bud. w zakresie art. 81c ust. 2 tej ustawy może w praktyce stosowania prawa skłaniać do nadużyć. Jeżeli bowiem za prawidłową wykładnię art. 62 ust. 3 pr. bud. uznana zostanie wykładnia, zgodnie z którą na postanowienie wydane w oparciu o w/w przepis zażalenie nie przysługuje, to w praktyce od organu prowadzącego postępowanie, a w szczególności od tego, który z przepisów powoła w podstawie prawnej postanowienia, zależec będzie tak istotne dla stron postępowania administracyjnego uprawnienie, jak możliwość wniesienia zażalenia. Łatwo bowiem wyobrazić sobie sytuację, w której organ nadzoru budowlanego, celem przyspieszenia postępowania powoła w wydanym postanowieniu tylko art. 62 ust. 3 pr. bud. z wyłączeniem art. 81c ust. 2 pr. bud. W tym miejscu należy jednak wskazać, że zdarza się także, iż organy nadzoru budowlanego jako podstawę wydania postanowienia o nałożeniu obowiązku przedstawienia ekspertyzy powołują wspólnie art. 62 ust. 3 pr. bud. oraz art. 81c ust. 2 pr. bud. Taką praktykę Naczelny Sąd Administracyjny zaobserwował w sprawie oznaczonej sygn. akt II OSK 1830/06, która została zakończona wyrokiem z dnia 15 stycznia 2008 roku. W takiej sytuacji w ogóle nie powstaje wątpliwość co do dopuszczalności zażalenia na to postanowienie, a następnie skargi do sądu administracyjnego.

W ocenie Rzecznika, na szczególną uwagę zasługują także wątpliwości natury konstytucyjnej, wyrażone w uzasadnieniu wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 kwietnia 2010 roku, sygn. akt II OSK 711/09. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd wskazał bowiem, że dopuszczalność zaskarżenia w odwołaniu od decyzji postanowienia, na które nie służy zażalenie, nie zapewnia dwuinstancyjności postępowania, prawa do sądu i co za tym idzie

możliwości uzyskania rozstrzygnięcia, które otwierałoby drogę do naprawienia szkody wyrządzonej takim postanowieniem, wydanym z naruszeniem prawa, gdyż brak będzie koniecznego według art. 417¹ § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny (*tekst jednolity Dz. U. z 2014 r. poz. 121*) prejudykatu. Sytuacja taka jest w ocenie Sądu sprzeczna z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 1 Konstytucji RP.

W ocenie Rzecznika, kontrola postanowienia w ramach odwołania od decyzji nie doprowadzi do wstrzymania wykonania kwestionowanego postanowienia i zapobieżenia powstania szkody. W tym miejscu należy wskazać, że nałożenie obowiązku przedstawienia ekspertyzy w trybie art. 62 ust. 3 pr. bud. wiąże się z koniecznością poniesienia kosztów jej sporządzenia przez osobę posiadającą stosowne uprawnienia budowlane. Koszty te zobowiązany jest ponieść adresat postanowienia tj. stosownie do treści art. 61 pr. bud. właściciel bądź zarządca obiektu budowlanego. Jest to okoliczność istotna, ponieważ uświadamia, że obowiązek przedstawienia ekspertyzy, będąc istotnym środkiem dowodowym w postępowaniu administracyjnym, może stanowić także znaczącą ingerencję w sferę interesów majątkowych adresatów postanowienia. W ocenie Rzecznika, interesy majątkowe adresata postanowienia nakładającego obowiązek przedstawienia ekspertyzy mogą być właściwie chronione tylko wówczas, gdy podmiot zobowiązany do przedstawienia ekspertyzy będzie mógł kwestionować to postanowienie jeszcze przed jego wykonaniem, co może umożliwić mu uniknięcie powstania szkody. Praktyka nakładania na podmioty prawa obowiązków majątkowych bez możliwości ich instancyjnej weryfikacji jeszcze przed ich wykonaniem, budzi wątpliwości na tle konstytucyjnej zasady ochrony własności (art. 64 ust. 1 Konstytucji RP). W ocenie Rzecznika, jednym z przejawów ochrony własności jest także ochrona przed arbitralnym nakładaniem na obywatela obowiązków majątkowych, któremu przeciwdziałać może jedynie możliwość instancyjnego zweryfikowania legalności takiego działania.

Należy zwrócić także uwagę, że skoro pomiędzy hipotezami art. 62 ust. 3 pr. bud. i art. 81c ust. 2 tej ustawy zachodzi stosunek zawierania się, to adresatów postanowień wydanych na podstawie tych przepisów należy uznawać za podmioty pozostające w podobnej sytuacji, co z kolei uzasadnia ich traktowanie z poszanowaniem konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. W ocenie Rzecznika, nie sposób bowiem znaleźć racjonalnego uzasadnienia dla odmiennego traktowania adresatów postanowień wydawanych na podstawie art. 62 ust. 3 pr. bud. i art. 81c ust. 2 pr. bud. Zarówno w jednym, jak i w drugim przypadku, konieczność sporządzenia ekspertyzy może wynikać z wątpliwości organu nadzoru budowlanego co do stanu technicznego obiektu budowlanego. Dlatego nie do zaakceptowania jest sytuacja, w której możliwość złożenia zażalenia zostaje uzależniona od tego, czy organ prowadzący postępowanie w podstawie prawnej postanowienia powoła się jedynie na art. 62 ust. 3 pr. bud., czy też uwzględni w tej podstawie przepis o charakterze ogólnym, a mianowicie art. 81c ust. 2 pr. bud.

Biorąc powyższe pod uwagę – zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich – prawidłowe jest to stanowisko reprezentowane w orzecznictwie sądów administracyjnych, zgodnie z którym na postanowienie wydane na podstawie art. 62 ust. 3 pr. bud. służy zażalenie. W sytuacji bowiem, gdy jeden z proponowanych w orzecznictwie sposobów wykładni może prowadzić do kolizji z zasadami wyrażonymi w przepisach Konstytucji RP, należy opowiedzieć się za wykładnią, która równocześnie chroni Konstytucję RP oraz wartości w niej wyrażone.

W tym miejscu należy jeszcze wskazać, że pogląd o dopuszczalności zażalenia na postanowienie wydane w trybie art. 62 ust. 3 pr. bud. został wyrażony także w doktrynie. W komentarzu do art. 62 ustawy – Prawo budowlane pod red. A. Glinieckiego: (*Prawo Budowlane. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2014, LexisNexis*) autor wskazuje, że umieszczenie przepisu art. 81c ust. 2 i 3 pr. bud. w rozdziale zawierającym przepisy określające ustroj organów administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego oznacza, że powinny one być stosowane razem z przepisami materialnoprawnymi. Dlatego też autor komentarza podnosi dalej, że przepis art. 62 ust. 3 pr. bud. powinien być nie tylko wykładany, ale również stosowany w związku z art. 81c ust. 2 pr. bud, co prowadzi do konkluzji, że na postanowienie, o którym mowa w art. 62 ust. 3 pr. bud. przysługuje zażalenie.

W związku z ujawnionymi rozbieżnościami w orzecznictwie sądów administracyjnych, w tym Naczelnego Sądu Administracyjnego, ich rozstrzygnięcie przez poszerzony skład Naczelnego Sądu Administracyjnego należy uznać za konieczne. Dlatego też wnoszę jak na wstępie.

W załączeniu 6 odpisów wniosku.